

LBRIS

We know
books

TRICIA LEVENSELLER

*Fruca
reginei
sireni*

Traducere din engleză de
Maria Magdalena Costea

STORIA
BOOKS

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Capitolul 1

SUNETUL PE CARE ÎL FACE cuțitul meu atunci când taie gâtul cuiva se aude mult prea tare în liniștea nopții.

Prind cadavrul înainte să cadă la pământ și îl așez ușor pe jos. E doar primul din oamenii lui Theris — nu, Vordan, — care vor muri în noaptea asta.

Echipajul meu acoperă toate străzile pietruite, omorându-i pe oamenii lui Vordan unul câte unul. Nu-i pot vedea, dar am încredere că fiecare își va îndeplini rolul.

Mi-a luat două luni să-l localizez pe lordul pirat și să adun suficiente informații ca să mă pot infiltra în ascunzătoarea lui. Vordan a crezut că poate scăpa de mine ducându-se pe uscat. Suntem la mare depărtare de cel mai apropiat port și, deși nu-mi pot regenera puterile, am venit pregătită.

Spionul meu mi-a dat toate informațiile de care aveam nevoie. Vordan și echipajul lui au tras la Hanul Bătrânul Urs, o clădire cu trei etaje cu un acoperiș turtit și pereți verzi. Intrarea principală este încadrată de o arcadă impresionantă cu o plachetă mare atașată de vârf care înfățișează un urs adormit.

Pirații lui Vordan s-au transformat într-o șleahță de hoți de uscat, care fură și atacă locuitorii de pe Charden, cea mai mare din cele Șaptesprezece Insule. A cumpărat hanul, pe care l-a transformat într-o fortăreață, și plătește salariile angajaților. Se pare că nu-i e frică să se afișeze în văzul lumii.

Are aproape o sută de oameni la dispoziția lui, iar oamenii legii nu sunt suficient de numeroși ca să scape de ei.

Însă eu nu trebuie să scap de ei. Tot ce trebuie să fac e să intru în han, să ajung la Vordan și să-i iau fragmentul de hartă fără să-i trezesc pe ceilalți. Interogatoriul și inevitabila tortură vor avea loc după ce ne întoarcem pe corabia mea.

Mă furișez pe stradă, uitându-mă cu atenție la cartierul construit stângaci din dreapta mea. Orașul doarme la ora asta. Nu am întâlnit țipenie de om, în afară de pirații lui Vordan care stau de pază.

Mă opresc brusc la auzul unui foșnet. Îmi țin respirația și trag cu ochiul după colț, în gangul dintre casa de lângă mine și următoarea, dar nu văd decât un mucos – un băiețel de vreo opt-nouă ani – care caută printr-o grămăjoară de sticle.

Mă ia prin surprindere când se uită spre mine. M-am furișat cât am putut de bine, dar presupun că înveți să fii atent la orice amenințare când ai crescut toată viața pe străzi.

Îmi duc degetul la buze și îi arunc o monedă băiatului, care o prinde fără să mă scape din priviri. Îi fac cu ochiul și apoi traversez gangul spre următoarea casă.

Aștept, urmărind aburii respirației mele în lumina slabă a lunii. Deși aș vrea să mă încălzesc, nu vreau să risc să-mi frec palmele, de teamă să nu se audă. Tot ce pot face e să rămân nemișcată.

Într-un sfârșit, aud un huhuit de bufniță. Apoi mai aud unul. Și încă unul. Aștept până când îl aud de șapte ori – semnalul că toate străzile și acoperișurile au fost curățate.

Mă uit la ferestrele de la hanul cel mare din fața mea. Toate lumânările sunt stinse și nu se vede nicio siluetă de după geamuri. Îmi iau inima-n dinți și mă duc spre clădire.

O frânghie atârnată de acoperiș deja mă așteaptă. Sorinda m-a întrecut. Mă cațăr pe frânghie, etaj după etaj, evitând ferestrele, până când cizmele mele ating cărămizile de pia-

tră de pe acoperiș. Sorinda tocmai ce-și pune sabia în teacă. Patru dintre oamenii lui Vordan zac morți la picioarele ei. Se pricepe la ucis mai bine decât la orice.

Fără să spună un cuvânt, mă ajută să trag frânghia și să o leg de partea vestică a acoperișului. Fereastra lui Vordan e la ultimul etaj, a treia pe dreapta.

Gata? șoptesc eu.

Aprobă din cap.

...

Inima-mi e plină de dulceața dreptății când îi pun pumnalul la gât lui Vordan. Cu mâna liberă îi acopăr gura.

Deschide ochii brusc, iar eu apăs cuțitul un pic mai mult, suficient cât să taie pielea, dar nu să sângereze.

— Dacă strigi după ajutor, îți tai beregata, șoptesc eu și îi iau mâna de la gură.

— Alosa, spuse el, cu o resemnare amară.

— Vordan.

E la fel cum mi-l aminteam. Un bărbat cu o înfățișare obișnuită: păr șaten, ochi căprui, potrivit de statură și conformație. Nu iese niciodată în evidență și tocmai asta îi place.

— Ți-ai dat seama, spune el, referindu-se bineînțeles la identitatea lui despre care mințise inițial.

Când eram prizonieră la bordul *Hoinarului Noptii*, se prefăcuse a fi unul din oamenii tatălui meu și se prezentase sub numele Theris.

— Unde e harta? întreb eu.

— Nu e aici.

Sorinda, care stă ca o santinelă tăcută în spatele meu, începe să se miște prin cameră. O aud cum deschide sertare și apoi cum rupe scândurile din podea.

— Nu-mi folosești la nimic dacă nu-mi spui unde e, spun

eu. Te voi ucide. Chiar aici. În camera asta. Oamenii tăi îți vor găsi cadavrul dimineată.

Zâmbește.

— Ai nevoie de mine în viață, Alosa. Altfel aș fi fost mort deja.

— Dacă trebuie să te mai întreb o dată, voi începe să cânt, îl avertizez. Ce să te pun să faci mai întâi? Să-ți rupi picioarele? Să desenezi pe pereți cu propriul sânge?

Înghite în sec.

— Suntem cu o treime mai mulți decât voi. Nu plec nicăieri, iar vocea ta nu poate face prea multe din moment ce nu poți controla decât trei bărbați odată.

— Oamenii tăi nu vor putea lupta adormiți în pat. Fetele mele deja îi încuie în camerele lor.

Se încruntă.

— Ce păcat că nu ți-ai dat seama că ai avut un spion printre oamenii tăi, ce păcat că nu ai observat când a schimbat toate încuietorele de la uși. Da, se închid pe dinafară acum.

— Sigur le-a dat cineva de știre. Paznicii mei...

— Sunt toți morți. Cei patru de pe acoperișul ăsta. Cei cinci de pe străzi. Cei trei de pe acoperișurile măcelăriei, tăbăcăriei și prăvăliei.

Gura i se arcuiește într-un zâmbet.

— Șase, spune el.

Mi se taie răsufarea.

— Am avut șase pe stradă, îmi explică el.

Ce? Nu. Am fi știut...

Sunetul clopotului se aude atât de tare încât sigur va trezi tot orașul.

Blestem în șoaptă.

— Băiețelul, spun eu, în timp ce Vordan își strecoară mâna sub pernă.

După pumnalul pe care deja l-am sustras.

— E cazul să plecăm, Sorinda.

Ridică-te! îi spun lui Vordan, dar nu îi ordon pe un ton normal. Cuvintele sunt cântate, pline de magia pe care mi-a dăruit-o mama mea sirenă.

Toți bărbații care îmi aud cântecul nu au de ales decât să se supună.

Vordan se ridică instantaneu din pat și își pune ferm tălpile pe podea.

Unde e harta?

Își duce mâna la gât și scoate un șnur de piele ascuns sub cămașă. La capătul lui se află o fiolă de sticlă, cât degetul meu mare, sigilată cu un dop de plută, iar înăuntru este ultimul fragment de hartă. Cu ajutorul lui, eu și tatăl meu vom putea să ajungem în sfârșit pe insula sirenelor și să le luăm comorile.

Corpul meu e deja alert datorită cântecului, simțurile-mi sunt ascuțite. Îi aud pe oamenii lui mișcându-se sub noi, punându-și cizmele și alergând spre ușă.

Trag fiola de la gâtul lui Vordan. Șnurul se rupe și pun întregul lăntișor în buzunarul corsetului de abanos pe care-l port.

Îi ordon lui Vordan să iasă primul pe ușă. E desculț bineînțeles și poartă doar o cămașă de flanelă largă și niște pantaloni de bumbac. Bărbatul care m-a închis în cușcă nu merită să aibă pantofi și haină.

Sorinda merge în spatele meu, iar eu pășesc pe hol. Un etaj mai jos, oamenii lui Vordan se izbesc cu toată forța de uși, încercând să răspundă la chemarea clopotului. Al naibii el să fie!

Fetele mele nu au ajuns la nivelurile superioare. În hol năvălesc bărbații de la etajul acesta și cel de dedesubt. Nu le ia mult să-și observe căpitanul.

Îi șoptesc duios câteva cuvinte lui Vordan.

— Afară, proștilor! strigă el. Sunt oamenii regelui de pe uscat. Vin dinspre sud! Duceți-vă la ei!

Majoritatea încep să se miște spre ieșire, respectând ordinul căpitanului, dar un bărbat strigă:

— Nu, în spatele lui! E târfa sirenă!

Afurisitul ăla va muri primul.

Se pare că Vordan i-a pregătit pentru situații de genul ăsta, pentru că bărbații își scot săbiile și pornesc la atac.

La naiba!

Cânt cu mai multă putere și vrăjesc încă doi bărbați, pe care îi trimit la înaintare să se lupte cu restul.

Holul strâmt ne dă un avantaj. Hanul e dreptunghiular. Pe o parte se află camerele, iar de cealaltă o balustradă, peste care poți vedea clar parterul. Fiecare etaj e străbătut de o scară în zig-zag, aceasta fiind singura cale de a urca sau coborî, în afară de ferestre și lunga cădere de acolo.

Mă poziționez lângă cei trei bărbați pe care i-am vrăjit ca să lupt cu primul grup de inamici. Îi trag un umăr piratului care a îndrăznit să mă numească „târfa sirenă” și-l arunc peste balustradă. Urletul lui este întrerupt de o trosnitură puternică. Nu mă opresc să mă uit— deja îmi înfig sabia în burta altui pirat. Se prăbușește la podea și calc peste el către următorul.

Pirații lui Vordan nu au nicio problemă să se măcelărească unii pe alții, dar nu se ating de căpitanul lor. Când unul din cei vrăjiți e răpus, îi cânt celui mai apropiat ca să-i țină locul, în așa fel încât să am mereu trei oameni la-ndemână.

Sorinda ne apără spatele, luptându-se cu doi care tocmai ce au ieșit din ultimele camere din capătul holului, așa că nu trebuie să mă uit peste umăr. Nu vor trece niciodată de ea.

Oamenii lui Vordan își dau în sfârșit seama că dacă își omoară proprii tovarăși, curând vraja va pune stăpânire și pe ei. Se retrag pe scări, sperând să continue lupta la parte-

rul mult mai spațios al hanului. Însă fetele mele, cele care au încuiat ușile, îi întâmpină la etajul unu. Zece femei, antrenate de mine și conduse de Mandsy, medicul corabiei și a treia în rang, îi împiedică să coboare la parter.

Amenințarea vine acum din două părți.

— Revino-ți, căpitane! îi strigă lui Vordan bărbatul neobișnuit de înalt cu care mă lupt. Spune-ne ce să facem!

După ce i-am parat lovitura, îi trag un cot sub bărbie. Își dă capul pe spate și îi întrerup geamătul despicându-i gâtul.

Tot mai mulți sunt răpuși, dar bărbații care fuseseră încuiați în camere au început să rupă ușile cu săbiile și să se alăture luptei.

Pirații încep să sară peste balustrada de la etajul unu, aterizând pe mesele și scaunele din taverna de la parter. Unii își rup membre sau își sucesc glezne, dar mulți reușesc să se ridice și încearcă să-mi atace fetele de la spate.

Să nu îndrăzniți!

Sar peste balustradă, aterizez cu ușurință în picioare și atac patru bărbați care se apropie de ele. Mă încumet să mă uit în sus în timp ce-mi găsesc echilibrul și văd că Sorinda a omorât deja pirații care erau în urma mea și acum mi-a luat locul.

— Sorinda! Vino jos! țip eu, oprind cântecul doar cât să strig la ea.

Îi tai tendoanele de la genunchi unuia pe care l-am doborât. Următorul primește un pumnal la baza coloanei. Ceilalți doi mă înconjoară, dezmeticindu-se.

Cel mai mic dintre cei doi îmi întâlnește privirea, mă recunoaște și spală putina, vrând să iasă afară.

— E al meu! strigă Sorinda, care a ajuns la parter și trece pe lângă mine cu viteza luminii.

Ultimul bărbat care-mi stă în cale aruncă sabia.

— Mă predau! spune el.

Îl lovesc în cap cu mânerul sabiei. Se prăbușește la picioarele mele.

Au mai rămas aproximativ patruzeci de pirăți care încearcă să treacă de echipajul meu. Vordan și doi dintre oamenii lui rămân în spate, încă vrăjiți, luptându-se cu propriul echipaj.

Însă puterile mele se termină. Trebuie să plecăm. Studiez încăperea și observ făcliile neaprinse care atârnă de pereți și petrolul din ele.

Sari! îi ordon lui Vordan. Nu ezită. Se aruncă peste balustradă, iar unul din picioare i se îndoaie nefiresc la spate în momentul aterizării, exact cum am plănuțit.

Rup vraja care-i ține pe Vordan și pe cei doi bărbați și mă concentrez pe cei trei din fața echipajului meu.

Țineți-le piept pirăților! le ordon eu. Se întorc instantaneu, atacându-și camarazii.

— Împrăștiati pe scări praful de pușcă în plus! le strig fetelor.

Mandsy se dă un pas înapoi, scoate punguța de praf de pușcă de lângă tocul pistolului și o aruncă pe treapta din spatele celor doi bărbați vrăjiți. Restul o imită degrabă, alte nouă pungațe golindu-se pe jos.

— Luați-l pe Vordan! Duceți-l la trăsura!

Vordan înjură din toți rărunchii acum că s-a trezit. Fetele mele îl iau pe sus din moment ce piciorul lui e inutil și-l cară spre ieșire. Vin și eu în spatele lor și, după ce-mi scot pistolul din toc, țintesc spre grămăjoara de praf de pușcă.

Trag.

Lovitura mă împinge de la spate. Fumul îmi umple nările și un val de căldură mă învăluie. Mă clatin în față, dar mă redresez și mă grăbesc să ies. Mă uit în spate și analizez explozia. Hanul încă stă în picioare, dar arde din interior. Pe stradă zac rămășițele peretelui de la intrare. Pirății care au rămas blocați înăuntru ard ca niște cărbuni în sobă.

Cotesc și alerg pe stradă, spre punctul de întâlnire. Sorinda apare de nicăieri și aleargă tăcută alături de mine.

— Rapid și în liniște, nu? spune ea serioasă.

— Planurile se mai schimbă. Și oricum, i-am adunat pe oamenii lui Vordan într-un singur loc. Cum să nu-l arunc în aer? Nu mai are nimic.

— Cu excepția unui picior rupt.

Zâmbesc. Sorinda nu prea se obosește cu glumele.

— Da, adevărat.

Cotim din nou și ajungem la trăsura. Wallov și Deros țin frâiele. Erau singurii bărbați din echipajul meu până când s-au alăturat Enwen și Kearan, dar pe ei i-am lăsat pe *Avalée* să o păzească, sub conducerea Niridiei. Wallov și Deros sunt gărzile închisorii mele. Sar de pe scaune și deschid ușile trăsuri. Pe podea se află o cușcă. Deros scoate cheia și o descuie, deschizând larg ușița.

— Wallov, invită-l te rog pe oaspetele nostru înăuntru, spun eu.

— Cu mare plăcere.

— Nu mă puteți pune înăuntru, spune Vordan. Alosa, eu...

Sorinda îl reduce la tăcere cu un pumn în stomac, apoi îi pune căluș la gură și-i leagă mâinile la spate. Abia după aceea îl aruncă Wallov în cușcă. E destul de mică, menită probabil pentru un câine sau alt animal domestic, dar reușim să-l înghesuim pe Vordan înăuntru.

Mă urc în trăsura și mă uit înăuntru. Pe banchete se află două cufere de lemn cu lacătele rupte.

— Ați luat tot? întreb eu.

— Da, spune Wallov. Athella ne-a transmis locația exactă. Aurul lui Vordan era în pivniță sub podeaua falsă.

— Și pe unde umblă informatoarea noastră?

— Aici sunt, căpitane!

Athella iese din grupul din spatele lui Mandsy. Încă e

deghizată. Are părul prins sub tricorn și păr fals lipit de bărbie. Sprâncenele îi sunt îngroșate cu tuș ca să pară mai mari și închise la culoare, iar obrazii, conturați pentru a părea mai lungi. În pantofi are niște cuburi din scândură care îi conferă înălțimea adecvată și poartă o vestă căptușită sub cămașă pentru ca hainele bărbătești să se așeze bine pe ea.

Își scoate accesoriile masculine și își șterge fața până redevine ea însăși. Se transformă într-o fată slabă ca o trestie, cu păr negru și mătăsos până la umeri. Athella este spioana corabiei și cea mai pricepută la încuietori.

Mă întorc la Vordan, care se uită cu ochi mari la fata pe care o credea membru al propriului echipaj. Își îndreaptă privirea spre mine cu ochi scâpărători de furie.

— Cum e să fii închis într-o cușcă? întreb eu.

Își mișcă mâinile violent, încercând să le dezlege, iar asta îmi amintește de acum două luni când Vordan m-a închis într-o cușcă și m-a forțat să-i arăt abilitățile mele folosindu-l pe Riden pentru a mă obliga să mă supun.

Riden...

Și el este pe corabia mea, în convalescență din cauza gloanțelor lui Vordan. Va trebui să mă duc odată și odată să-l vizitez când ne întoarcem, dar acum...

Îi trântesc ușa în nas lui Vordan.

Capitolul 2

NU ȘTIU CUM O SCOT la capăt oamenii de pe uscat.

Corăbiile nu te lasă cu coapsele iritate. Nu lasă mormane puturoase de bălegar pe jos. Caii sunt dezgustători, m-am convins, și mă bucur să mă descotorosesc de ei când ajungem în sfârșit în portul Renwoll peste o săptămână.

Corabia mea, *Ava-lee*, e ancorată în port și mă așteaptă. E cel mai frumos vas construit vreodată. I-a aparținut regelui de uscat înainte să o preiau eu. I-am lăsat culoarea naturală a stejarului din care a fost construită, dar am vopsit vecele albastru aprins. *Ava-lee* are trei catarge: cel mijlociu are vele pătrate, iar celelalte două, vele triunghiulare. Nu are teugă, ci doar o mică dunetă, dar încăpem lejer toți treizeci și trei.

Chiar dacă e mică, e cea mai rapidă corabie din lume.

— S-au întors! chițăie o voce din cuibul corbului.

E micuța Roslyn, fiica lui Wallov și observatorul echipajului. E cel mai tânăr membru al echipajului fiindcă are șase ani.

Wallov și mama lui Roslyn au fost împreună doar o noapte. Nouă luni mai târziu, ea a murit dând naștere unei fetițe. Wallov a luat-o în grijă pe Roslyn, deși nu avea nicio idee cum să crească un copil. Pe atunci avea șaisprezece ani și lucra pe un vas de pescuit, dar a fost obligat să renunțe deoarece avea o fiică de crescut. N-avea idee cum ar fi putut să hrănească două guri, până când m-a întâlnit pe mine.